

MIX

[HTTP://MIX.METHODISTA.HU](http://mix.methodista.hu)

IX. ÉVFOLYAM 79-80. SZÁM

A NAGY GYŰJTÉS – ÚTVONALTERV A PUSZTÁBA

► BURPRICH ÁGNES ÉS SZTUPKAI GERGŐ

Kik azok a kürtöspusztaiak?

Kürtöspusztá egy cigánytelep Kaposvár környékén. Sok cigány család él itt, zömmel kisgyermekkel, igen méltatlan körülmények között. Nincs bolt, eddig nem volt vezetékves víz sem, nincs buszközlekedés és nincsenek munkahelyek. Sokan szó szerint éheznek, gyerekek is, mert nincs mit enniük- ez nem csak Afrikában van így, hanem a XXI. századi Magyarországon is! Vagy ha esznek is, inkább üres kenyeret, semmi tejtermék vagy zöldség-gyümölcs nem kerül az asztalra. Időről időre kapnak ruhákat, így most az élelmiszer a nagyobb gond. Kurdi Zoli tart nekik alkalmakat, és jó néhány család tartozik már a metodisták közé, a gyerekeket zenére tanítja. Bármilyen segítséget elfogadunk, leginkább cukorra, olajra, tészta, konzervekre, margarinra, zsírra, lekvárra, kakaóra, lisztre stb. van szükség, de a gyerekek nagyon örülnek a csokinak, rágóguminak, keksznek, száraz sütinek is. Illetve mindenfajta zöldség, gyümölcs, tartós tej is nagy segítség. Akit az Úr indít, adakozzon, Zoli eljuttatja a legmegfelelőbb helyre!

Hogyan tudsz segíteni?

A gyűjtés ideje a hetesi ifjúsági nyári tábor (2009. július 15-19). Hozz magaddal valamilyen tartós élelmiszert a táborba, amit egy nagy kupacban fogunk összegyűjteni. A szétosztásról később Kurdi Zoltán fog gondoskodni. Előre is köszönjük segítségdet a gyerekek nevében!

„Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

**ORSZÁGOS IFI TÁBOR:
NYÁRI IFJÚSÁGI CSENDESNAPOK
HETES, 2009. JÚLIUS 15-19.
TÉMA: ÚTVONALTERVEZÉS**

DOMBÓVÁR-SZEGED TRANZIT

▲ MIX újság 2009. május-június

MI A „JÓ”?

► SZLOVÁK KATI

BESZÁMOLÓ A DOMBÓVÁRI-SZEGEDI IFIHÉTVÉGÉRŐL

A fenti kérdésre kerestük együtt a választ Szegeden a 2009. május 22-24-ig tartó hétvégén. Hogy honnan jött a csendesnapok ötlete? Az őszi MIX- napon (ahol a legkisebb is számított!) mi szegediek a dombóvári ifit húztuk, hogy imában hordozzuk őket, és úgy gondoltuk, hogy jó lenne, ha jobban megismerné egymást a két ifi. Így lázas szervezés és készülődés után végre elérkezett a nagy nap, és Dombóvárról megérkezett 12 lelkes fiatal Szabó Andor és felesége Szabóné Papp Klára lelkészek vezetésével.

A köszöntő szavak és a vacsora után kiültünk az udvarra, ahol énekkel hangolódunk össze, és a hétvégére jellemző vidám hangulatot már a bemutatkozó játék is előrevetítette. Az esti áhítatot Kristóf tartotta, melyben arról beszélt, hogy ahogy Jeremiásnak el kellett mennie a fazekashoz a megígért Igéért (Jeremiás 18.); úgy nekünk is el kell mennünk közösségbe, ifikre, csendesnapokra, táborokba és időt, energiát áldozni, hogy meghallhassuk Isten nekünk szóló személyes üzenetét. Fontos lenne, hogy a táborokban elsősorban Istennel akarjunk találkozni! A közösség pedig erősíti a hitet, amire egy szemléletes példát is hozott: ahogy az égő farakásból kivesszünk egy égő fát, az egymagában hamar kialszik, és nem mellesleg a farakás tüze is kisebb intenzitással lobog. Reméltem, hogy ezen a hétvégén mindannyiunk hite megerősödik és ismét lángolni fog. (Szerintem megtörtént, legalábbis nálam biztosan.)

Az este városnézéssel folytatódott, fagyiztunk (volt, aki bemutatta fagyizsonglőr-számát, és ezzel színesítette az estét és a pólóját is), és végig sétáltunk a Tisza parton (na jó, csak majdnem végig J). Késő este mindenki elfoglalta szálláshelyét; a fiúk a gyülekezet udvarában lévő kisházban aludtak, a lányok pedig Zsuzsi és Réka vendégszeretét élvezhették.

Szombaton a reggeli után jöhetett a lelki táplálék is, aminek a felszolgálását a dombóváriak biztosították. A dicsőítés különösen is jól szült a gitárokkal, az ülöddobbal, és persze a sok énekhanggal. Tibi áhítatában az a mondat ragadott meg, hogy az Istent és embert elválasztó szakadékot Jézus áthidalta! Hát igen, mi lenne velünk Jézus nélkül?

DOMBÓVÁR-SZEGED TRANZIT

A hétvégén 3 szívhez szóló előadást hallhattunk Mikeás könyvének 6. fejezetének 8. verse alapján „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és, hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.”

Az első előadást Szabó Andor tartotta, aminek a címe: „élj törvény szerint...” volt. Arról beszélt, hogy a törvény egy védő kerítés, egy határ, keret az életünkben. Képzeld el a közlekedést szabályok nélkül, a hegyi utat korlát nélkül. A szívünkbe erkölcsi törvények vannak beírva, amik meghatározzák cselekvéseinket. Az előadás folytatásaként két kiscsoportot alakítva beszélgettünk arról, hogy milyen belső normák alapján élünk, kinek mi a határ? Mennyire figyelünk arra, hogy mi Isten akarata életünkben? Mit vár el tőlünk? Mindent Istentől kaptunk, képesek vagyunk odaadni

Neki mindent? Teljesen rábízunk magunkat az irányítására? Ezekre a kérdésekre kerestük együtt a válaszokat.

A finom ebéd után lehetőségünk volt belecsöppenni a nagy szegedi születésnap

forgatagba, hiszen ezekben a napokban Szeged napját ünnepelte a város. Elmentünk közösen megnézni a hídi-vásárt, és egy utcai artista vicces és egyben lélegzetelállító produkcióját is láthattuk, de rohantunk is vissza Misi bácsi előadására, aminek címe az volt, hogy: „törekedj szeretetre...” és, amit igazán kár lett volna lekésnünk.

Számomra rendkívül tanúságos volt ez az előadás az életből vett példának köszönhetően. A hitet a vízhez hasonlította, mely félelmetesnek tűnik, annak, aki nem tud úszni; de ahogyan a víz felhajtóerejével megtartja az embert, úgy a hit is képes az ember életét megtartani. Szeretetben van az élet; ez volt a fő mondanivaló. Abban a szeretetben, ami olyan, mint az olaj, mely a nyikorgó kerékpárt megjavítja, és ami abban segít, hogy az élet könnyebb legyen. Hiszen a szeretet nem csak jó irányba vezet, hanem az Isten iránti szeretet erőforrást is jelent. Csak el kell határoznunk, hogy Isten szeretetében akarunk élni, és tudatosan időt szánunk a Biblia olvasására, imádkozásra, a testvéri kapcsolatok építésére. Az Istentől kapott szeretetből tudunk mi is adni másoknak szeretetet, segítséget, jó szót, megbocsátást. Így képesek leszünk lemondani saját jogainkról és dolgainkról a másik javára.

DOMBÓVÁR-SZEGED TRANZIT

A késő délutánt beszélgetéssel, ping-pongozással, csocsózással töltöttük el. Állandó hangulatfelelőseink is voltak Sipos Botond és Dani személyében, akik szolgálatuknak érezték a nevetetést. Az esti áhítaton pedig Eszter Isten szabadításáról beszélt: „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.” (Gal. 5,1). Isten nem hagy minket vezetés nélkül, hiszen Ő „megmondta neked, hogy mi a jó”. Az estét pedig a *Zuhanás* című film nézésével zártuk le, melyről igencsak megoszlottak a vélemények, ezt azonban sikerült kiheverni az éjszaka folyamán.

Elérkezett a vasárnap. Az Istentiszteletre külön padokat kellett behozni, mert teljesen megtelt Isten háza. Jó érzés volt, hogy ilyen sokan gyűltünk össze Istent dicsérni, és szavát hallgatni. Marci tett bizonyosságot egy család rendíthetetlen hitéről és arról, hogy Isten a próbák közt is velünk van. Ezután következett a fiatalok és a gyerekek éneke, majd Szabóné Papp Klára prédikációja, ami egyben a három részes sorozatunk záró előadása is volt. „Légy alázatos Isteneddel szemben...” Ez volt az igehirdetés alap gondolata, melyben arról hallhatunk, hogy Isten felé tele vagyunk elvárásokkal, de vajon figyelünk-e arra, hogy „mit kíván tőlünk Isten?” Jézus megmosta tanítványai lábát, így Isten maga az, aki szolgál. Tanuljunk Tőle alázatot! Az erősségeinket pedig kamatoztassuk Isten szolgálatában.

Ezután következett a morzsaszedés, ahol mindenki kapott egy Hajni által készített gyönyörű igés kártyát, illetve az ifik Bibliát cseréltek. A hétvégét egy fantasztikus ebéddel zártuk, amit szintén Zsuzsa néni készített szívvel-lélekkel számunkra. Aztán jöttek a búcsúzás pillanatai, abban a reményben, hogy a nyári táborok alkalmával újra találkozhatunk. A két ifi együtt formálódott Isten keze alatt ezen az ifihétvégén, ahol új barátságok szövődtek, és ahonnan senki sem úgy ment el, ahogy jött, mint az a morzsaszedésből kiderült. Istennek, a szervezőknek, segítőknek és a résztvevőknek is köszönet ezért a felejthetetlen hétvégéért!

➔ Kaposvár, 2009. június 6.

Június 6-án szombaton volt Kaposváron Máté-Márton Anna és Hricó Iván esküvője. Az ifjú pár 17 órakor a Városházán tartotta a polgári esküvőt, 18 órakor pedig az evangélikus templomban került sor az egyházi szertartásra. Ezúton is gratulálunk!

➔ Dombóvár, 2009. június 13.

Aki ma nem volt velünk az nagyon bánhatja... Nagyon szupi évváró ifit tartottunk nálunk a hegyben (Kurdon). Ha nem voltál még ott, akkor ezt vedd meghívásnak és egyszer gyere el! Hogy miért is volt szuper? Nemcsak mert együtt voltunk, hanem mert kissé rendhagyóra sikeredett.

Ma volt az utolsó hivatalos ifink a lelkészasszonyunkkal, Klári nével. Miután egy jézusi példázatról beszélt, az elvetendő mustármagról, elköszönt, megköszönte az ifiket, mi pedig a réten szedett virágokkal mondtunk köszönetet. Előtte, utána (jó szokásunkhoz híven) egy csomót énekeltünk, majd elkezdődött a „party”! Szalonnasütés, beszélgetés, és a nagykorú, nem sofőröknek egy kis borozás! A tábortűz mellett megannyi emléket idéztünk fel. A nap sajnos hamar véget ért, de azt hiszem nem mostanában felejtjük el...

(Müller Iza)

➔ Kaposvár, 2009. június 16.

Június 16-án kedden megszületett Csernák András és Csernák-Szuhánszky Debóra kislánya, Csernák Mirjam. A kislány életére Isten áldását kívánjuk!

„AKIK AZ ÚRBAN BÍZNAK, EREJÜK MEGÚJUL, SZÁRNYRA KELNEK, MINT A SASOK.”

► DÖBREI CSABA

BESZÁMOLÓ A FIATAL FELNÖTTEK SZEKSZÁRDI TALÁLKOZÓJÁRÓL (2009. MÁJUS 29-31.)

Nagyon hálás szívvel köszönjük meg a Szekszárdi Gyülekezetnek és előjárójának ezeket a csodás napokat, melyet az Isten adott nekünk, hogy örömünk legyen, hogy más testvéreket megismerhessünk. Külön köszönjük, hogy nagy gonddal elő lett készítve szinte minden, ami ilyenkor szokásos. Gondolok, az esti elhelyezésre, étkezésre, programokra. Az FFK (az óbudai Fial Felnttek Ktre) nevében mondhatom, hogy az a meleg fogadtatás, ami ránk várt a gyülekezet tagjai részéről, példát állít elénk: nekünk is ilyen őszinte és kitárt karral kell fogadnunk szeretett metodista (és nem metodista) testvéreinket, bárhonnan is jönnek az országból.

Három órás út után, végre leszállhattunk a tömött buszról, s félórás gyaloglás után, saját szemünkkel láthattuk a szekszárdi imaházat. Mikor belülről is megcsodálhattuk, mindenkinek nagyon tetszett. Gyönyörű volt látni a megterített asztalt, s külön jól esett, hogy tányérunkon egy kis csoki várt. Már a vacsoránál érdekes beszélgetések bontakoztak ki, s jó volt látni az örömtől mosolygós arcokat, ahogy mindenki mondott valami vicceset, humorosat, amin jót lehetett nevetni. A lelkipásztor kislánya, Kamilla, nagyon aranyos volt, a vacsora külön érdekessége ő volt. Már az első este, a vacsorát befejezve kipécézett Kamilla magának, hozta hozzám a kis kedvenc játékait, meg beszélt hozzám, de hogy mit azt nem igazán értettem ezért apjának le kellett fordítania. Azt kérdezte: fáj még a gyomrod? Halvány fogalmam sincs honnan tudhatta, hogy éppen egy vírusos betegségből lábadoztam.

Egyébiránt nagyon imádkoztam, hogy amíg a buszon utazok, ne fájjon a hasam, meg hogy, kibírjam az utat. Az ima megtette a hatását, gond nélkül megérkeztem. Estére el lettem szállásolva, vendéglátóink Kati néni és férje, pestieket meghazudtoló kedvességgel és csendességgel voltak irántunk. Délelőtt egy evangélikus lelkész jött hozzánk - Kovács Zoltán lelkész iskolatársa - s vetítéssel egybekötött kis előadást tartott a lélek gyümölcseiről, a pünkösdi lélekről. Többek között beszélt: a pünkösdi lélek szél és tűz kapcsolatáról. Utána a lélek gyümölcseit részletezte, miközben szebbnél szebb képeket vetített nekünk. Az egyik kifejezetten szólt hozzám, bátorított. Ezen egy kis szürkés-zöld szőrös, hernyó mászott egy barnás faágon. Ez a hernyó tudja, hogy most csúnya, s hogy még soká-

ig kell araszolnia a hosszú faágon, el kell fogadnia, hogy most ilyen a helyzete, de biztos lehet benne, hogy egyszer gyönyörű pillangó lesz belőle. Az én jelen életem is ilyen, most mászok a kilátástalan faágon, elfogadom, hogy most ez van, de biztos vagyok benne, hogy Isten ad majd nekem munkát-munkahelyet, s megajándékoz egy házastárssal, s végre örömtelibb, gyümölcsözőbb életet élhetek.

Délután egy kirándulás volt a környékbéli hegyekben. Ezután egy fazekas műhelybe látogatunk el, hol megcsodálhattuk hogyan is korongoznak a szakemberek, s mily ügyességgel bánnak a festéssel, hímzéssel. Én pesti lévén tágra nyílt szemmel bámultam, milyen szebbnél szebb, agyagból készült edények, tálak, korsók, virágtartók, s egyéb célú dolgok voltak a polcon, szemet kápráztató színben pompázva, s cifra mintákkal tarkítva. Nem tudtam megállni, hogy ne vásároljak valami nagyon szépet. De ez még mind semmi, a fazekas férfi pincepörköltet készített számunkra, s kiderült, nem csak az agyaggal, hanem a fakanállal is ügyesen bánik. Ezt bátran mondhatom a többi FFK-szal együtt, száz éve nem ettünk ilyen finomat.

Meglehetősen hűvös volt, fáztam, s közben szerettem volna, ha már végre beszélget velem valaki, s erre Judit néni, a fazekas felesége, egyszer csak lehuppant mellém és olyan kedves és aranyos volt, egy jót beszélgettünk. Itt látatlanban is megköszönöm neki, a kitért karú szeretetét, mellyel körülvett. Sajnos itt Pesten kissé hűvösek az emberek egymáshoz, de nagyon örülök, hogy ott Szekszárdon nyíltak és szeretetteljesek voltak hozzánk. A vasárnapi ebéd során lehetőségem nyílt, hogy a lelkész úrral beszélgethessek. Többek között kifejezte, hogy nem véletlen és nem öncélú, hogy mi itt vagyunk, azaz a gyülekezet vendégül lát minket. A gyülekezetnek időnként szüksége van, hogy új dolgok történjenek, ezért is lettünk meghívva, hogy újdonságot vigyünk a szekszárdi hívók életébe. Nagyon remélem, hogy sikerült, s még jobban remélem, hogy a Szekszárdi Gyülekezet megszeretett minket. Mert mi FFK-sok, megszerettük a szekszárdiakat.

ÓBUDAI SZOLGÁLATI ÚT

► LAKATOS MÁRTON

Sok-sok ötlet, helyszín, időpont egyeztetés, sok találkozó, és telefonbeszélgetés, e-mail és nem utolsósorban imádság adta az alapját annak az egy napos zenés áhítatnak, amire Debrecenben került sor... Debrecenben? Igen!

Már október óta kialakult egy fiatal családokból, és egyetemistákból álló lelkes sejtcsoport itt Debrecenben, és alkalmunk volt nemrégiben fiatalokkal meglátogatni őket, velük együtt részt venni egy zenés áhítaton.

Na, de hogy is volt? Khaled Laci az óbudai ifi csoport vezetője dobta fel nekünk a kérdést ifi órán, lenne-e kedvünk egy egy napos kiruccanásra, meglátogatni ezt a kis csapatot és szervezni nekik egy dicsőítő alkalmat?! Már nem is emlékszem ráváltuk, és egyből hogy igen, de sokat nem haboztunk. A kedv megvolt, a cél is nemes, már csak a részleteken múlt a megvalósulás. Egyszerűen hangzik megszervezni, egy napra valamit, de cseppet sem volt ilyen egyértelmű mikor, hol, hányan, kik, mit, hogyan... Elsősorban a vendéglátóknak legyen jó, hogy minél többen el tudjanak jönni, hisz ez volt az elsődleges cél, minél több embert megszólítani. Aztán legyen jó nekünk is, hogy a sulis munka mellől mindenki el tudjon szabadulni. Megpróbáltuk a lehető legjobb megoldást megtalálni mindenkinek, és szerintem a lehetőségekhez képest ez sikerült is. Gondolkodtunk mi az, amit tudunk adni nekik, amit vinni tudunk magunkkal. Ezeket vittük: Énekhangot, lelkes ifi énekeket, gitárt, methodista lelkületet, Isten üzenetét... Vagyis bátorítást, hogy csak így tovább, igenis szükség van a közösségre, még ha kicsiny is, Isten áldása van az ilyen csoportokon!

Május 10-e lett az időpont Vasárnap. Délutánra terveztük a közös együttlétet így nem is kellett hajnalban indulnunk. Újfehértóra érkezünk először, Tömöri Bogi családjához, ahol elképesztő kaja áradat várt minket, a koleszosok legnagyobb örömére. Remélem anyu nem haragszik meg amikor ezt olvassa, de az a gulyásleves... Ha valaki evett már igazán finom gulyáslevest, tessék megszorozni legalább 2-vel és akkor közelít a dolog... Ez úton is nagyon köszönjük a testi táplálékot!

A nagy ebéd után ejtőztünk egy kellemeset, és közben gyönyörködtünk a kis Khaled Liliben. 2 óra körül elindultunk a Názáreti Egyház imatermébe, amit szívesen bocsátottak a rendelkezésünkre, ezzel lényegesen megkönnyítve a helyszín problémáinkat.

Végül 11 fiatal jött össze, akikkel énekeltünk zenéltünk, mivel csatlakozott hozzánk, Erdélyből hazatartó missziós csapatunk (részletek egy másik cikkben). Így voltunk fiatalok Óbudáról, Budakesziről, Pestről, Miskolcra. Jó kis társaság jött össze. Behangoltunk és ráhangolódtunk az alkalomra. Megérkeztek a Debreceniek kis csapata is. Sok-sok éneket énekeltünk már az elején is, ezek után Laci tartott rövid áhítatot. Az áhítaton az áldásról volt szó, amelynek lényegét abban fejeztük ki, hogy az áldás tulajdonképpen a jelenlét kérdése: Jelen vagyunk-e Isten arca előtt? Mert áldás csak oda érkezik.

Rengeteg éneket énekeltünk, a legedzettebb gitárosok ujjak is kellemesen elfáradtak Isten dicsőítésében. Az alkalom után beszélgettünk a hangulatos kertben, élveztük a korai nyár melegét, és elhúzódott az idő, ahogy egy jó társaságban ez lenni szokott. Még egy vacsorára azért visszatértünk Újfehértóra, nehogy a háziakra száradjon az a finom sült csirkecomb. Volt, aki még abból a finom gulyásból kért vacsorára is (jómagam is) mert ki tudja mikor eszünk még egyszer ilyen finomat... Nem kellett sokáig várni hisz haza is vihettünk belőle, mert mint már említettem mindenből volt bőven.

Azt hiszem nem csak a debrecenieknek volt építő ez az alkalom, hanem mi is sokat kaptunk, vendégszeretetből, összetartásból, lelkesedésből... és ráadásul közösen dicsőíthettük Istent! Ugyanis van miért hálát adnunk, és ha nem is sikerült sok embert első ilyen alkalommal megszólítani, elhívni, ez nem veszi el lelkesedésünket! Isten sem egy nap alatt teremtette a világot! Reméljük, hogy lesz folytatás, és bízunk benne, hogy minden befektetett energia, idő, meghozza gyümölcsét!

További részletek a kezdetekről és a jelenről a Debreceni sejtcsoport remek blogján!

AZ IFJÚSÁGI BIZOTTSÁG JELENTÉSE A 2008/2009-ES ÉVRŐL

► A BIZOTTSÁG NEVÉBEN SCHAUERMANN PÉTER ELNÖK

1. Információk a bizottság működésével kapcsolatban

Az ifjúsági bizottság az elmúlt évben 4 alkalommal ült össze megbeszélésre. A munkatársi kör stabilnak mondható. Kern Mária, aki segítette a bizottság munkáját, ezt nem tudja ellátni a jövőben, valamint Drahos Zoltán is kisebb részt vállal bizottság munkájából, munkahelyi elfoglaltságai miatt. Köszönjük eddigi munkájukat.

A bizottság az elmúlt évben megszervezte a célként betervezett táborokat: a nyári családi tábor alatt volt ifjúsági program, majd következett a nyári ifjúsági tábor Tiszaligeten (20-25 fiatal nagyon bensőséges közösségével). Ősszel a tinimunkával kapcsolatban szerveztünk munkatársképzőt a gyerek munka bizottsággal együtt. A tiniket eléggé elhanyagoljuk egyházunkban, noha a tapasztalatok alapján ez az a korosztály, amelyik jelenleg talán leginkább nyitott a lelki döntésekre. Nagyon hasznos, elgondolkodtató volt a képzés, jó volt együtt lenni a gyerekmunkásokkal. Decemberben téli táborban vehettek részt a fiatalok, közel 60-an voltunk a Kiscelli utcai egyházközpontban, és közben ott maradtak a közös szilveszterezésre is. A március 15-i hétfőgén a nyíregyházi gyülekezetben rendeztük meg a tavaszi ifjúsági táborát, amelyen közel 50-en voltunk együtt. Köszönjük a nyíregyházi gyülekezet és Hecker Márton szolgálatát. Az EMYC (Európai Metodista Ifjúsági Tanács) szervezésében nyáron rendezésre került metodista futball bajnokságon fiataljainkból álló csapat vett részt és ötödik helyezést ért el.

Nem az ifjúsági bizottság rendezésében megvalósuló ifjúsági munka, programok: idén is volt hitmélyítő tábor Kismányokon, majd evangélizációs tábor Hidason. A MIX (Metodista Ifjúsági Közösségek Szövetsége) az elmúlt évben is folyamatosan megjelentette újságát, elkészült egy újabb MIX póló, novemberben pedig az ifjúsági közösségek ünnepe zajlott, amely egy egész napos csendesnap volt Budapesten (kb. 60 fő részvételével). A MIX zenekar az elmúlt évben szünetel, de ősztől újra indul. A metodista cserkészcsapat az elmúlt évben is aktívan működött, a nyáron Erdélyben táboroztak, tavasszal és ősszel portyákat tartottak.

2. Célkitűzés

A korábbi években kitűzött célok mentén dolgozott az ifjúsági bizottság az elmúlt évben is, amelynek pontjai:

- ▶ helyi ifjúságok működésének támogatása, evangélium hirdetése és ennek segítése
- ▶ a fiatalok közötti találkozási lehetőség, kapcsolatépítés támogatása és az információáramlás segítése,
- ▶ táborok, találkozók szervezése és nemzetközi táborokon való részvétel támogatása.

A korábbi célokat szeretnénk megtartani, de az evangélizációs jelleget, az evangélium hirdetését kiemelten, a továbbiakban (is) mint legfontosabb célnak tartani. A fiatalok számára egyre több program, színvonalas találkozó, tábor érhető el hazánkban. A szabadidős tevékenységek terén nem tudunk ilyen gazdag kínálattal szolgálni, mindezzel nem tudunk versenyezni a mi táborainkban. Ezzel szemben viszont erősségünk Jézus Krisztus evangéliuma és Isten szeretete, ami olyan pluszt jelent, amit fel tudunk kínálni. Ezt szeretnénk megélni, megjeleníteni és megmutatni a fiataloknak, és őket Krisztus melletti döntésre hívni, (továbbra is) Őt helyezve munkánk és táboraink középpontjába. Mindezt úgy szeretnénk bemutatni, hogy ehhez felhasználjuk a mai kor lehetőségeit, technikáit, hogy a fiatalok nyelvén fogalmazzuk meg a bibliai üzeneteket.

Ahhoz, hogy ezt a célt elérjük, szeretnénk táboraink lelkiségét növelni, és ehhez a lelkési jelenlétet, lelki vezetést megerősíteni. Ezért szeretnénk bevezetni a táborokban a spirituális feladatkört, amelyet a következő bekezdésben fejtünk ki.

3. Javaslatok

1. Spirituális

Az ifjúsági munka és az ifjúsági táborok lelki tartalmának és evangélizációs jellegének erősítése végett szeretnénk bevezetni a spirituális funkciót, feladatkört. A spirituális feladatot valamelyik lelkész látná el oly módon, hogy őt az ifjúsági táborok előtt az ifjúsági bizottság fölkéri az adott táborra. A spirituális nem operatív irányító, nem feladata a tábor megszervezése, működtetése, sem a szervező csapat irányítás vagy felügyelete, hanem ő a program lelki részének koordináló-összehangolója.

A spirituális feladata az adott tábor evangélizációs jellegének megerősítése, bátorítása, illetve a lelkigondozói szolgálat vezetése, ellátása, mint „lelki, lelkeségi szakértő tanácsadó” jelenik meg a táborban. A tábor lelki vezetése mellett a spirituális a tábor szervezése során a lelki téma kidolgozásában, annak kialakításában is részt venne. Mindez konkrét feladatokra lebontva a következő lehetne:

- ▶ az Ifi Bizottság által kért téma igei kidolgozása a bibliai tanítások viszonylatában,
- ▶ téma javaslatokat is adhatna az ifjúsági táborok számára,
- ▶ az Ifi Bizottság által felkért szolgálók közötti összhang biztosítása munkatársi megbeszélések (fölkészítés) vezetése,
- ▶ felügyeli a lelki programokat,
- ▶ a lelkigondozói beszélgetések fölkínálása, vezetése;
- ▶ a tábor zárásaként a Krisztus melletti döntés lehetőségének fölkínálása.

Elképzelésünk szerint a spirituális és az ifjúsági bizottság együtt dolgoznak a táborban, aktív, természetes párbeszéd mellett, megvitatva egymás ötleteit és semelyikük sem lépne a tábor lelki részével kapcsolatban anélkül, hogy a másikkal ne egyeztetne.

2. Tini munka

A tini korosztály speciális igényeinek kielégítésére egy külön, a tinikkel foglalkozó munkacsoport vagy bizottság felállítását javasoljuk. Ez a csoport összefogná a tinikkel kapcsolatos gyülekezeti munkát, a tini igényeinek megfelelő anyagokat dolgozhatna ki, és táborokat is szervezhetne ennek a korosztálynak. Sztupkai Kristóf szívesen részt venne ennek a munkacsoportnak a szervezésében, munkájában.

4. Munkaterv

A fenti célok elérésén szeretnénk munkálkodni a 2009-2010-es évben is. A bizottság számára az alábbi munkatervet javasoljuk:

- ▶ családi nyári tábor során ifjúsági programok szervezése
- ▶ nyári ifjúsági tábor szervezése Hetesen (spirituális intézménnyel)
- ▶ őszi munkatársképző szervezése
- ▶ téli tábor szervezése
- ▶ tavaszi tábor szervezése

Köszönjük az elmúlt évben a fiatalokért és a bizottságért elmondott imákat, a gyülekezeti fiatalok, helyi ifjúságok segítségét, az anyagi, pályázati támogatást, a cselekvő kezeket és minden segítséget. Kérjük a segítséget, támogatást a következő évben is, helyi gyülekezetek szintjén és országos szinten is.

„KELET ÉS NYUGAT TÁJAIT UJJONGÁSRA INDÍTOD.” (Zsolt 65,9)

► ELEK ILONA ÉS ZSOLT

„TÉGED ILLET A DÍCSÉRET, Ó ISTEN, A SIONON! ...TE HALLGATOD MEG AZ IMÁDSÁGOT, HOZZÁD FORDUL MINDEN EMBER... BOLDOG, AKIT KIVÁLASZTASZ ÉS KÖZELBE ENGEDSZ... BENNED BÍZIK MINDENKI A FÖLD SZÉLÉIG ÉS A MESSZI TENGEREKEN... KELET ÉS NYUGAT TÁJAIT UJJONGÁSRA INDÍTOD.” (ZSOLT 65,2.5.6.9)

Április 2-án érkeztünk meg Taiwan szigetére. Néhányan élvezték az utat, de el kell ismerni, hogy utunk oly hullámmzó volt, hogy sokan tengeri betegek voltunk. De érdeemes volt Taiwanra jönnünk. Isten nagyon érdekes dolgokat engedett nekünk megtapasztalni itt.

Taiwan 23 ezer km², a lakosság pedig 21 millió. Ezen a szigeten a fő vallás a buddhizmus. De manapság látni már errefelé mormonokat is. A Doulos-on mindenféle ember megfordul. Elly Indonéziából jött velünk egy időben a Doulos-ra. Őt buddhista szerzetessel tudta megosztani a megváltás üzenetét; ketten közülük szintén Indonéziából valók. Elly elmondta, hogy otthon erre semmi lehetősége nem lett volna. A szerzetesek vittek el magukkal Bibliát. Imádkozzunk azért, hogy amint olvassák, Isten Szentlelke tudja őket megszólítani.

**ILONA (B)
A HAJÓN, NEM-
KERESZTÉNY
TOLMÁCSOK
KÖZÖTT**

Kaohsiung az a város, mely e nyáron helyt ad a Világkupának. Erre való készülődés egyik része az, hogy angolul beszélő önkénteseket toboroztak, akiket – mint előgyakorlat –, beszerveztek a mi hajónkra tolmácsolni és a látogatók útbaigazítására. Közülük a legtöb-

ben nem keresztyének, így a legkézenfekvőbb lehetőség az volt, hogy velük beszéljünk. Többekkel sikerült megosztani bizonyáságtételünket. A helyi keresztyén fiatalok közül is sokan eljöttek közénk szolgálni, tolmácsolni, segíteni a hajón. Velük is jó barátságok alakultak ki, szolgálhattunk feléjük és bátoríthattuk őket. Többen közülük készülnek missziói szolgálatra.

Tapasztalatom, hogy aki kipróbálta, milyen a missziói munka, annak sokkal könnyebb rászánnia magát hosszabb távú misszió munkára! Otthon is rengeteg szolgálati lehetőség van, különösen a nyáron, amikor gyülekeztek, missziók táborokat szerveznek. Engedj Isten hívásának! Ő Neked is mondja: „Menj és tégy tanítvánnyá minden népet!” Vegyél részt a misszióban otthon / távol otthonról! Figyelj Isten vezetésére és légy engedelmes!

A hétfői szabadnapunkon szeretünk elmenni kicsit távolabb a hajótól, hogy a léghajó helyett a szabad levegőt szívhassuk és a gépek moraját elfeledhessük. Taiwanon sok a hegy. Egy napon egy kis turisztikai faluba mentünk el vonattal. Egy helyi hívő fiatal volt velünk. Sok traktátust vittünk magunkkal és mindnek gazdája lett. Kristy segítségével pedig tudtunk többekkel beszélni. Isten megáldott minket. És hisszük, hogy megáldja azokat is, akik igéjét olvassák.

A hajón van közöttünk egy fiatalember, akinek a szülei Kínában misszionáriusok. Trajan ott járt helyi iskolába, s megtanult Kínaiul. Ő egy magas szőkésbarna, hullámos hajú fiatal. S aztán köztünk van egy lány, akinek szülei taiwaniak, de az USA-ba költöztek, még amikor Jennifer kicsi volt. Legutóbb, amikor rokonokat látogattak, ő még nem volt keresztyén. Most, itt a hajón szolgálva, izgatottan várta a találkozást a buddhista rokonokkal, várva a lehetőséget, hogy meg tudja osztani velük az evangéliumot. Egyik idős rokon néni az éttermünkben találkozott Trajan-nal, s teljesen megdöbben, hogy Trajan tud vele beszélgetni a saját nyelvén. Örömmel újságolta Jennifer-nek, hogy találkozott „Jézussal”. Még

**TRAKTÁTUS OSZTÁS
A VONATON**

egy alkalommal meglátogatta Jennifert, s akkor is összefutott Trajan-nal. Még nagyobb lelkesedéssel mondta: Másodszor is találkoztam „Jézussal” a Doulos hajón. Bár csak lélekben is ilyen gyakorlatiasan és örömmel találkozhatna ő is, és a család többi tagja is Jézussal.

Több alkalommal jönnek a hajóra családok megszállni néhány napra. Egyik taiwani család pl. azért jött, mert a férj fogorvos és felajánlotta szolgálatát a Doulos misszionáriusoknak. A gyerekek a mamával hamarosan a szobánkban kötöttek ki. Jó volt látni, hogy a gyerekek mennyire élvezték a közös játékot. Egy másik család érdekes módon nem keresztyén, de nagyon megszerették a hajót, a személyzetet, és a mama a gyerekekkel eljött, hogy egy hétvégét itt töltsön. Velük több idő volt játékokra, a mamával, Judy-val pedig a beszélgetésre - amikor tolmács adatott. Tudom, hogy Isten megérintette Judy szívét. A taiwani fiatal, Doris, aki tolmácsolt, kiderült, hogy ugyanabban a városban lakik, így a lehetőség adott az utógondozásra. Isten nagyon kegyelmes, hogy a találkozásokat így szervezi.

Az egyik ilyen tolmáccsal történő beszélgetés alkalmával Dániel megkérdezte tőlem: Anya, te miért nem beszélsz „Chinese”-ot? (Ezt hívják Hunglish-nak? Mostanában egyre gyakrabban hallunk ilyen jellegű mondatot a gyermekeinktől.) Aztán néhány nappal később nekünk volt áhítat a nagy teremben. Mondom a gyerekeknek, hogy ők kint fognak játszani az iskola játszóterén (mi „Fundeck”-nek hívjuk), amíg minket tanítanak. Dániel következő kérdése az volt: Anya „Chinese”-t fogtok tanulni? Mert azt én is szeretnék tanulni!

Zsoltinak volt egy különleges élménye itt Keelung-ban, harmadik taiwani kikötőnkben. Taiwanon az egyik legnagyobb állami ünnep a Dragon Boat Festival (csónak evező verseny). Meghívták/kihívták a Doulos-t is erre a versenyre, melyre 23 erős, izmos ifjú – köztük Zsolti is –, vállalkozott. Normál esetben egy csapat az év folyamán rendszeresen gyakorol, készül a nagy megmérettetésre. A Doulos csapatnak egy délelőtt állt rendelkezésre, hogy kipróbálják a csónakot, összehangolják a csapatot, s két nappal később, május 28-án kimenjenek a versenyre. Nagy meglepetésünkre a közel 30 csapat közül a „Doulos Misszionáriusok” (így hívták a mi csapatunkat) hozták el a bronz helyezéért járó trófeát. Isten ilyen módon mutatta meg, hogy a Benne való egység Őt dicsőíti. Áldott legyen az Ő neve!

**VERSENYBEN
A DOULOS EVEZŐCSAPATA
(ELŐTÉRBE)**

Ugyanezen a napon kb. 11.400 látogató volt a Doulos hajón, a nagytermünkben és a könyvesboltban. Az elmúlt két hónap eseménydús volt: megszámlálhatatlan beszélgetés, bizonyoságtétel, konferencia, evangélizációs program, gyülekezetet látogató csoport, fizikai segítséget nyújtó csoport ment ki szolgálni. Lehetetlen mindenről számot adni.

Másfél hónapja a gyerekek iskola ideje alatt az egyik iroda munkájába kapcsolódtam be. Nyáron két és fél hónapra elmegy az egyik munkatárs, ezért megkértek, hogy ha lehet, vegyem át tőle a stafétát arra az időre. Szerettem csinálni, és örülök, hogy segíthetek.

Talán sokan tudjátok, hogy a hajó „legénysége” évente kétszer cserélődik nagyobb létszámmal: februárban és szeptemberben. A következő csoportban 90 emberre vár a misszió. Ebből még több, mint 60 hiányzik! Ez azt jelenti, hogy NEKED is van helyed a misszióban, a Doulos-on! SZÜKSÉGÜNK VAN RÁD! Benne leszel-e a szeptemberi csapatban?? Ha igen, már most vedd fel a kapcsolatot az érdi OM irodával!

Ez a hét a Sabbath hete a Doulos-on. Évente van egy ilyen hét az elcsendesedésre, az Istennel és a társainkkal való kapcsolat megújítására. Az előadónk Malájziából jött, aki első missziói útját Itáliában töltötte az OM-mel. Előtte igazi csodát nem tapasztalt meg, az az út azonban megtanította őt arra, hogy Isten ma is csodatévő Isten. Az egyik története a következő: kempingben töltöttek el kb. egy hónapot a nyári evangélizációs csoporttal. Rengeteg traktátust osztottak szét, és rengeteg emberrel tudtak beszélgetni. A hónap elteltével közeledett a számla rendezésének ideje is. Pénzük azonban nem volt már. A csoport vezetője bátorította őket, hogy imádkozzanak - de nem pénzért, hanem lelkekért, hogy emberek megtérjenek. Imádkoztak. Aztán kimentek. Amint azon a napon beszélgettek emberekkel, kérés nélkül adtak a csoportnak pénzt. Este összeültek, megszámtolták a pénzt, kicsivel több, mint a fizetendő összeg fele jött össze. Ekkor a vezető azt indítványozta, hogy még azon az estén csináljanak egy esti evangélizációt, és Philip, a mi mostani előadónk ossza meg a bizonyoságtételét. Philip megdöbben, de engedelmeskedett. A bizonyoságtétel végén megkérdezte, hogy szeretné-e valaki most elfogadni Jézust, mint Megváltóját? Egy ember jött előre, imádkozott Philip-pel és befogadta szívébe Jézust. Ez az ember a kemping tulajdonosa volt. Másnap reggel ez a férfi felkereste a csoport vezetőjét és ezt mondta: Isten szólt hozzám az éjjel. A vezető megkérdezte: És mit mondott? A válasz az volt: Isten azt mondta, hogy a kemping használat díjának engedjem el a felét.

Nekem erre a bizonyoságtételre szükségem volt. Isten megáldott bennünket sok önzetlen szívű támogatóval, akikért nagyon hálás a szívünk. Irodai munkám közben azonban látom, hogy sajnós támogatási összegünk nem túl magas. Szeretnénk nem aggódni ezért és nem szeretünk kérni sem, de a tény az tény, hogy a misszióknak is szükségük van anyagi háttérre. Bízunk Istennel, hogy amíg mi az Ő szolgálatát végezzük, addig Ő kirendeli ennek a feltételét.

Köszönjük imáitokat, és hogy fontosak vagyunk Nektek. Istenünk áldása legyen és maradjon Rajtatok!

KEELUNG, TAIWAN; 2009. MÁJUS 31.

ÚTTERV

KEELUNG, TAIWAN: 2009. MÁJUS 14 - JÚNIUS 4.

HONG KONG: 2009. JÚNIUS 6 - JÚLIUS 4.

KAMBODZSA: 2009. JÚLIUS 10 - JÚLIUS 28.

IMATÉMÁK

- A FENTEBB EMLÍTETT EMBEREK, ILL. MINDAZOK, AKIKHEZ ELJUTOTT AZ IGE VAGY ANNAK ÜZENETE, HOGY TUDJA ISTEN BEFEJEZNI AZ ÁLTALA ELKEZDETT MUNKÁT
- TUDJON Ő HASZNÁLNI MINKET, MI PEDIG LEGYÜNK MINDIG KÉSZEK A BIZONYOSÁGTÉTELRE.

„EZ EGY KÉSZ REGÉNY...”

► KORMOS MÁRK

2009. május 10-e van, vasárnap, 14 óra. Egy Suzuki jobb első ülésén tartok hazafelé, fáradt vagyok, nagyon, és mostanra már éhes is. A lejátzóban a kedvenc zenéink pörögnek, már sokadszor... Mellettem a Séra Hajni vezet, illetve egyik kezében a kóla, másikban a térkép, harmadikkal a dudát nyomja, de azért többnyire próbálja a kormányt fogni. Nemtudom én hogy bírnám a vezetést, ő már az 1000. km körül jár. Hátul a Séra Brigi meg a Gergő [Sztupkai] próbálnak aludni. Épp most néztem meg a képeket, amiket a hétvégén csináltunk, nagyon viccesek lettek. A kezemben 4 db személyi, előttünk a román-magyar határ, de ami mögöttünk van... na az egy kész regény.

Április elején hívott fel a Hajni, hogy lenne-e kedvem lemenni Erdélybe, vele, meg pár emberrel. Én hosszú gondolkodás után [kb. 5 másodperc] igent mondtam. Azért ilyen hamar, mert még soha nem voltam Erdélyben, emellett hamar összeállt a csapat is, hogy kik megyünk, és 2 vizsga közt az időpont is teljesen jó volt. Hajni már mesélt Nagyszalontáról, meg arról a 3 hétről, amit februárban ott töltött önkéntesként a gyerekek között, de erről ti is olvashattatok a márciusi MIX-ben. Ennek ellenére, amikor megérkeztünk, teljesen más volt minden, mint ahogy azt képzeltem.

Nevelőotthonnak hívják, mintha egy intézmény lenne, de ennyire családias hangulatot még „igazi” családoknál is ritkán látni. A körülmények egész jók, a házak is elég jó felszereltségűek [Romániához képest meg pláne]. 65 magyar gyerek él ott, akiknek vagy nincsenek szülei, vagy valamilyen oknál fogva nem ők nevelik őket. 6 családra vannak osztva, 1-1 nevelővel, tehát képzeld el úgy, mintha 10 testvéred lenne. A legkisebbek talán 5 évesek, a legnagyobbak pedig 17 körül, akik teljesen egymásra vannak utalva. Nahát egy ilyen légkörbe csöppentünk bele, egy hétféle erejéig, azzal a szándékkal, hogy adni szeretnénk valamit. Mégis úgy éreztük, hogy ők többet adtak nekünk. A gyerekek nem úgy kezeltek, mintha a nevelők lennénk, bár lehet nem is vagyunk olyan öregek. [na ezt magyarázza el valaki Gergőnek!]. Szóval hiába a megszólítás, hogy „Hajni-nevelő”, hiába mondogatja a Geri, hogy „öreg vagyok én már ehhez”, olyan volt, mintha mi lennénk az idősebb testvéreik.

A kocsival csak 2 gitárt meg egy halom kaját vittünk le, de a legnagyobb élmény az az idő, amit a gyerekekkel töltöttünk. Csináltunk nekik kaját, reggeli-ebéd-vacsora, ami ennyi emberre nem kis adag, aztán együtt ettük meg. Segítettünk nekik tanulni, egész jól ment, az volt a vicces mikor a román házit akarták nekünk felmondani... A kicsik állandóan játszani akartak, rengeteget, otthon is, játszótéren is, kiadtak magukból mindent, velünk együtt. Zenéltünk nekik, elmentünk velük misére, ott is énekelünk. Fociztunk, labdázunk, bicikliztunk, autókáztunk, felmáztak a kocsira, filmeket néztünk kivetítőn, egyszóval nagyon élvezték hogy ott vagyunk.

Nem egy átlagos hétféle volt nekik sem. Talán csináltunk velünk néhány olyan dolgot, amit nem gyakran szoktak, de nem is emiatt volt felemelő. Mi csak beilleszkedtünk köztük, együtt laktunk velük, együtt éltünk úgy, ahogyan ők szoktak minden nap, ilyen egyszerűen. A lényeg talán az volt, ahogyan befogadtak minket. Hogy úgy szerettek minket, ahogy ők egymást. Hajni úgy fogalmazott, hogy 'Isten munkája az ami ott van', én most úgy mondanám, hogy Isten jelenléte az, ami állandóan ott van. Ezt lehet ott látni és tapasztalni. Ők lehet hogy durva háttérből kerültek oda, lehetnének depresszió-

sak, meg szeretetlenek. De valahogy itt, együtt, mást élnek át. Egymást segítik, egymást húzzák előre, azzal hogy szeretik a másikat. Rájuk aztán igaz, hogy 'a szeretet átvisz az életen'. Az a durva, hogy nekik nem volt családjuk, és most olyan családban élnek, amelyenről szerintem sokan nem is álmodnánk.

Azthiszem az erősödött meg négyünkben, hogy az a fontos, ahogyan élünk minden nap. És biztos hogy vissza fogunk menni Erdélybe, lehet hogy nem csak Salontára, hanem más hasonló helyekre is. De sokkal inkább az a célünk, hogy úgy éljük itt az életet, ahogyan ezek a gyerekek is csinálják.

NÉZZÉTEK MEG A KÉPEINKET:

[HTTP://SALONTA.BLOG.HU](http://salonta.blog.hu)

A MODERN LELKIPÁSZTOR ŐSTÍPUSA

KARL ZEHRE: MIT RUHIGEM HERZEN VERTRAUTE ER GOTT. JOHN WESLEYS LEBEN UND WIRKEN (1703-1791) CÍMŰ KÖNYVÉNEK RECENZIOJA*

► KHALED A. LÁSZLÓ

Minden bizonnyal léteznek emberek, akikről nehéz rossz életrajzot írni. Közéjük tartozhat John Wesley is, a 18. századi anglikán lelkipásztor és teológus, a methodista megújulási mozgalom atyja, akinek hatalmas életművét immár több mint kétszáz esztendeje próbálja értékelni, elemezni az utókor. Nem kis kihívással kell szembenéznie a feladatra vállalkozóknak: Wesley lényegében „végigélte” a 18. századot, s ezzel szemtanúja volt egy történelmi korszak-váltásnak. Élete egybeesik az újkor lezárásával: szemlélője a tengerentúli angol gyarmatosítás kibontakozásának, kudarainak és visszasságainak, hazájában szemtanúja az ipari forradalom kihívásainak, s nem melleleg kortársa a kontinens forradalmi változásainak is. Már önmagában is sokatmondó tény az, hogy ebben a közegben születhetett meg az a mozgalommá szélesedő csoportosulás, amely a spirituális megújulást tűzte ki célul maga elé. Bár az óriási energiákkal megáldott alapító ezt az anglikán egyházon belül képzelte el – 1791 márciusában az egyház lelkészeként hunyt el –, az önállósodásnak már életében voltak jelei. Mára 75 milliós nagyságúra duzzadt az önállóvá lett világméretű mozgalom. E címszavakból is érzékelhető annak a feladatnak a nagysága, amelyre Wesley hatalmas életének összefoglalásakor vállalkozik a szerző – jelen esetben Karl Zehrer.

Bevezető megállapításunk mellé ezek után egy másikat is feljegyezhetünk: kétségkívül nincs olyan ember, akinek az életrajzát ne lehetne elrontani. Különösen is igaz lehet ez azokra a történelmi személyiségekre, akiknek szerteágazó életüket a tollat ragadó történész kénytelen néhány oldalba, néhány fejezetbe sűríteni, „kényszeríteni”. A jó életrajz valószínűleg a tömörítés művészetét is jelenti. Örömmel jelezhetjük, hogy a fent említett „anyag” ezúttal ügyes alkotó kezébe került. Karl Zehrer 170 oldalas összefoglalásával azt bizonyítja be, hogy képes akár 30 különböző Wesley életrajz ismeretét is úgy összegezni és strukturálni, hogy a végeredmény egy, a laikus olvasó által is élvezhető, olvasmányos szöveg lett.

Az 1932-ben Németországban született Zehrer személye garanciát jelent a munka minőségére nézve. A szerző szakembernek tekinthető a témában, hiszen metodista egyháztörténészként indul el a metodizmus hazájába. Zehrer Bad Klosterlausnitz-ban végezte metodista teológiai tanulmányait, majd a hallei Luther Márton Egyetemen szerzett doktori fokozatot *Der Methodismus in Deutschland, seine Ausbreitung und Probleme der Kirchwendung, 1830-1968* („A metodizmus Németországban. Terjedése és egyházzá válásának problematikája - 1830-1968”) című munkájával. Lipcsében *Evangelische Freikirchen und das Dritte Reich* („Az evangéliumi szabadegyházak és a Harmadik Birodalom”) címmel habilitált. A metodista egyház lelkészeként Zwickauban, Geraban, Halleban és Oelsnitzben szolgált, 1997 óta nyugdíjas. Az alább ismertetett írása után egy évvel két tanulmánya mánya is megjelent a *Methodismus in Osteuropa. Polen - Tschechoslovakei - Ungarn* („A metodizmus Kelet-Európában. Lengyelország - Csehszlovákia - Magyarország”) című tanulmánykötetben: *Der deutsche Methodismus im heutigen Polen von den Anfängen bis 1945* („A német metodizmus a mai Lengyelországban a kezdetektől 1945-ig”); *Schützend umgibt uns Gottes Liebe. Frömmigkeit, Theologie und Missionsgeist in der Nord-deutschen Jährlichen Konferenz während ihrer Ungarnmission* („Isten szeretete védve vigyáz ránk. Az Észak-Német Évi Konferencia lelkisége, teológiája és missziós gondolkodása a magyarországi missziója idején.”)

A fenti címekből is érzékelhető, hogy egyháztörténészként Zehrer főként a közép-európai területek metodizmusával foglalkozik, s így a Wesley biográfia tulajdonképpen „kilóg” történeti munkáinak sorából. A műfaj ugyanakkor nem ismeretlen előtte. Zehrer egyetlen magyar nyelven is elérhető tanulmánya éppen egy rövid, 23 oldalas életrajzi áttekintés, a magyarországi metodizmus történetének egyik legjelentősebb vezetőjéről, Funk Mártonról. („Osmar Martin Funk - A kezdetek lelkiségének meghatározó személyisége”). A magyar nyelven 2005-ben fordított és publikált anyag eredetije ráadásul egy kettős életrajz, amely Funk mellett a kezdetek másik meghatározó alakjának, Otto Mellének az életét is összefoglalja: *Dr. F. H. Otto Melle und Martin Funk - zwei prägende Gestalten der frühen Metodistenkirche in Ungarn*.¹ Amíg azonban ezek a biográfiák csak vázlatos „ábrázolásnak” tekinthetők, a Wesley életrajzot körültekintő és alapos munkának nevezhetjük.

Zehrer *Előszavában* elárulja, hogy munkája megírásakor igyekezett minden elérhető életrajzi munkát figyelembe venni (6. p.), ami kétségtelenül óriási - ámde szükséges - kihívás egy igazán jól használható biográfia elkészítéséhez. Külön öröm, hogy a mintegy 30 felhasznált irodalomra a szerző végjegyzeteivel gondosan utal, melynek eredményeként 170 oldal után összesen 497 jegyzetet számolhatunk. Aprólékos gondosságával a szerző nagyban megkönnyíti az érdeklődő olvasó számára a témában való elmélyülést, az önálló kutatást. Kifejezetten hasznos a névmutató és a bibliográfia összeállítása is, a 13 oldalas (fekete-fehér) képes mellékletéről nem is beszélve. A képekkel mellékelt tömör forma, illetve a hatalmas lábjegyzetelt anyag arra utal, hogy a könyv egyszerre vállalt fel népszerűsítő és szakirodalmi feladatokat.

Mi a végeredmény? Az eredmény egy meglehetősen jól tagolt, kitűnő összegzés, amely a magyar olvasó számára számos új adatot, összefüggést hoz felszínre. Ez persze önmagában nem is olyan nagy dicsőség: magyar nyelven mindezt eddig egyetlen Wesley életrajz jelent meg, 1981-ben Garth Lean anglikán publicista és író művének fordításaként, *A tűzből kikapott úszók. Wesley János élete* címmel (Győr, 1981). Ezt megelőzőn az 1910-es, 1920-as évekből csupán cikksorozatok, illetve 1944-ből Wesley kivonatos naplója volt elérhető magyar nyelven a mozgalom alapítójának életéről, Czakó Jenő református lelkész fordításában.² 1991-ben, Wesley halálának 200 éves évfordulójára, csaknem ötven év elteltével ez a kivonatos napló élte meg második kiadását *Parókiám az egész világ. Wesley János naplója* cím alatt (Pécs, 1991). Különösen sokat jelentene tehát Zehrer munkájának magyar kiadása. A szerző segítségével közvetlen rálátást nyerhetünk a német és angol nyelvű Wesley kutatás aktuális eredményeire. Ráadásul mindezt olvasmányos stílusban, s Zehrertől megszokott módon, számos elsődleges forrás idézetével tehetjük. Fontos erőssége ez egy életrajznak, amelyet Zehrer ki is használ. Az első kilenc fejezet tárgyalásakor az életrajz kronologikus feldolgozásában bőven teret ad Wesley-nek és kortársainak, amit könnyen megtehet: a század a naplóírók fénykora, maga Wesley pedig e csoport egyik „hőse”. Még életében 21 kötetben adta ki naplóját, amely a Wesley-kutatásnak így az egyik legfontosabb kiindulópontja mind a mai napig. (75. p.)

Fontos kiemelni, hogy Zehrer egyháztörténészként és teológusként egyfelől képes az életrajzi események nagyobb folyamatokba való beillesztésére, másfelől különös érzékenységet mutat a teológiai kérdések iránt. Munkájának érdeme, hogy a kezdetektől külön figyelmet fordít a Wesley lelkiségét, gondolkodását befolyásoló tényezők ismertetésére: az első 25 oldalt kizárólag a családi háttér, illetve a gyermek- és ifjúkor bemutatására fordítja. Ezek után több mint 100 oldalon keresztül a „lelkészgyerek” spirituális fejlődését, teológiai gondolkodásának fejlődését kísérhetjük nyomon egészen 35 éves koráig. A Wesley-kutatás egyik nagy kihívása annak értelmezése, hogy a 22 évesen diakónussá, majd három év múlva pappá felszentelt fiatalember – aki 1735-1738 között az amerikai gyarmati területen igyekezett indián missziót folytatni –, 1738 májusában milyen változáson ment keresztül. Egy azonban biztos: a metodista mozgalom az „Aldersgate-élmény” néven elhíresült, és rendszerint sorsfordító eseményként aposztrofált május 24-i napot követő évtizedekben született meg, s vált John Wesley a „modern lekipásztor” archetípusává. Zehrer inkább az 1738-ig tartó fejlődéstörténetre koncentrál, s az addig tartó események folyamat jellegét hangsúlyozza. (110. p.) A kibontakozó mozgalom életében mindössze az 1740-es évtized nyert részletesebb kifejtést. Ezen a ponton tehát egy sajnálatos törést figyelhetünk meg: amíg életének első felét kilenc, jól rendszerezett fejezetben, több mint 120 oldalon keresztül vizsgálja, addig a mozgalom kiépülésére, életének második felére csupán három fejezetet és alig 50 oldalt fordít. Kissé elnagyoltnak tűnik az életrajz utolsó fejezete is, amelyben mindössze egy négy oldalra szűkített értékelést olvashatunk.

Összegzésünkben azonban mégiscsak méltatnunk kell a szerzőt. Mindenekelőtt azért, mert metodista kötődése ellenére sem elfogult, megállapításai és adatai az objektív közelítésről tanúskodnak. Így például világossá teszi, hogy a metodista megújulási mozgalom társadalmi bázisa még Wesley élete vége felé is meglehetősen szerény méreteket öltött, mindössze 1,5%-át alkotta a szigetország lakossá-

gának. (156. p.) Zehrer írása másutt is a realitások talajára helyezi Wesley alakját. Így például kifejezetten hangsúlyozza, hogy a mozgalom 1739-ben kialakuló bázisainak indulása - London és Bristol - lényegében nem Wesley-hez, hanem lelkésztársához George Whitefield személyéhez kötődik. (124., 133. p.) Az általa ismertetett adatokból kiderül az is, hogy az 1739-től kezdődő szabad ég alatti igehirdetések bár teljességgel formabontóak voltak, s több ezres hallgatóságot vonzottak, hatásukra csak alig egy-két száz ember döntött a metódista közösséghez való csatlakozás mellett. (140. p.)

Zehrer további érdeme, hogy részletgazdaságában sem veszik el az apróságokban, s képes jó érzékkel kiemelni a lényegét. Így, még ha szűkre szabott is írásának második fele, a legfontosabb témakörök mégsem hiányoznak, s összességében teljes képet nyerünk a mozgalom atyjának életéről és munkásságáról. John Wesley az „újkor utolsó nagy egyházalapítója” (24. p., Martin Schmidt kifejezése) nem egyszerűen egy kor lezárásának utolsó „ikonja”. Wesley egyszerre sorolható az újkor meghatározó reformátorai közé, és egyszerre nevezhető a modernitás első korszerű lelkipásztorának, vagy amint Zehrer fogalmaz, a „modern vándorprédikátornak”. (181. p.) Miért tekinthetjük személyét a „modern lelkipásztor” archetípusának? Wesley több volt, mint egy tömegeket megmozgató ébredési evangélizátor, és több volt, mint tehetséges szervező. Wesley modernitásának lényege társadalmi érzékenysége: széleslátókörűsége szinte alig ismert határokat. Felelősséget érzett a külmisszió iránt, hazájában szegényházakat alapított az özvegyek, a vakok és gyermekek számára, iskolát indított, segélykasszát létesített, felvette a küzdelmet a rabszolgaság intézménye ellen, börtönreformot sürgetett, és sokat tett a népegészségügyért. Folytathatnánk a sort. Wesley az a reformátor, aki a spirituális kérdések hangsúlyozásakor nem feledkezett meg az ember társadalmi meghatározottságáról sem. Teológiai gondolkodását lehetetlen pusztán elméleti síkon értelmezni. Wesley annyiban archetípusa a „modern lelkipásztor” fogalmának, amennyiben spiritualitásának meghatározó gyakorlati következménye, szociális kisugárzása volt. Anglikán lelkipásztorként ezzel határokat lépett át, valami újat kezdett el, amire hitbéli meggyőződése vezette. „Határtalan” jelmondata - „Parókiám az egész világ!” (129. p.) - a mai napig útmutatás az utókor számára. A könyv érdeme, hogy képes eleven üzenetként közvetíteni a mögötte álló élet valóságát.

JEGYZETEK

*A könyv címe magyarul: „Erős a szíve, bízik az Úrban. John Wesley élete és műve (1703-1791)” A szerző a 112. Zsoltár 7b versét választotta címként. A kiadás adatai: Leipzig, Evangelische Verlaganstalt, 2003. 224 old.

¹A magyar fordítás az alábbi tanulmánykötet részeként jelent meg: Keskeny utak. Tanulmányok a Magyarországi Metodista Egyház történetéről. Szerk.: LAKATOS JUDIT. Bp., 2005.

²Cikksorozatok: A metodizmus történetéből. Wesley János élete. In: *Békeharang*, 1912-1913.; Apróságok Wesley életéből. In: *Békeharang*, 1914-1915.; A metódisták - Kik ők és mit akarnak? In: *Békeharang*, 1922.

NYÁRI IFI TÁBOR

▲ MIX újság 2009. május-június

Nyári Ifjúsági Tábor 2009

Téma: Útvonaltervezés

Időpont: 2009. július 15-19.

Helyszín: Hetes

2009-ben újra methodista Nyári Ifi Tábor. Ha voltál már köztünk, nem kell magyarázni, hogy miért gyere el újra, viszont ha most jössz először, nézd meg az előző évek táborképeit, s így kapsz egy kis ízelítőt abból ami rád vár. Az ország minden részéről leszünk együtt idén is, és mi gondoskodunk arról, hogy jólérezzétek magatokat. Esméletlen programok várnak ránk, amiket - ha van még ötleted, - velünk együtt is szervezhetsz.

Ezenkívül:

Ebben a táborban is lehetőséged lesz találkozni azzal, aki több, mint ember, vallás, mítosz, erkölcs és próféta. Hogy ki is ő? Még mi sem ismerjük igazán, de szívesen mesél neked magáról ha megengeded neki. Kedvet kaptál? Jelentkezz! Szívesen meghívnád az ismerőseid? Szólj nekik bátran!

Jelentkezési határidő:

Július 1.

Tábordíj:

6.000 Ft [ami tartalmazza az étkezés és szállás díját az 5 napra]

Regisztrálni a www.hetes2009.com honlapon tudsz, a 'jelentkezés' fülre kattintva. Érvényes regisztrációhoz a jelentkezési lap kitöltése mellett 2500 Ft-os előleget kell befizetned a helyi ifi-vezetőnél.

A sikeres regisztrációról e-mailben válaszlevelet fogsz kapni tőlünk. [az előleget természetesen beleszámítjuk a tábordíjba.]

**Ha kérdésed van, írd,
és válaszolunk!**

[hetes2009\[kukac\]gmail\[pont\]com](mailto:hetes2009[kukac]gmail[pont]com)

JAZZ EST

Tiszaligeten

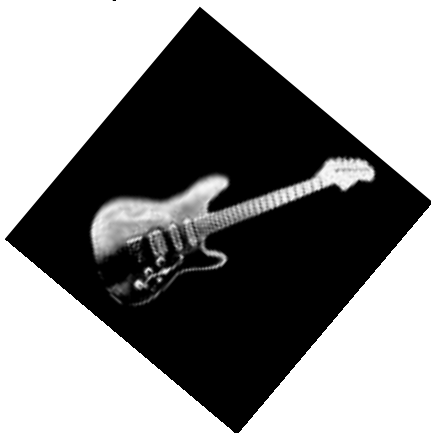
A 13. Országos Családi Tábor első estjén
2009. július 7-én kedden
egy meglepetés koncerttel fog megnyitni
az esti teaház!

Fellép a
Kormos-Lakatos-Sztupkai
TRIO

Az országosan ismert metodista zenészek
első alkalommal állnak össze, hogy
keresztény muzsikát játszanak – egy kicsit
másképp, mint eddig megszoktuk!

A belépés ingyenes!
A koncert alkalmával adományokat gyűjtünk!

A 3. Dalszerző pályázatra továbbra is vár-
juk a szerzeményeket! A 3. dalosfüzet
várható megjelenése: 2010.

A NÉZŐ

► RAINER MARIA RILKE

Nézem a vihart, mely tépi a fát:
ellangyosult napokból kél fel,
szorongó ablakomra ráver
s a messzeségből jön oly hírrel,
mit barát nélkül szív nem bír el,
nővér nélkül nem ölel át.

A vihar rohan és átformal,
erdőn s időn keresztüllép,
s időtlen minden ott, ahol jár,
a táj, akár egy ősi zsoltár:
komolyság, súly és öröklét.

Amivel küzdünk, mível parányi,
s ami velünk küzd: végtelen.
Hagynánk e vihart úrrá válni
rajtunk úgy, mint a földön bármi,
mi is tág lennénk s névtelen.

Amit legyőzünk, kicsit érő,
s kicsinyé tesz a diadal,
ami örök az égigérő,
nekünk hajolni nem akar.
Az angyal ő, az Ószövetség
küzdőinek ki megjelent:
ellenfelének vágya láttán,
mely megfeszült, érchúr a hárfán
ujjával érintette testét,
s mély dallamokat pengetett.

Kit ez az angyal letarol,
– s ő oly gyakran felhagy a harccal -
az nagygyá nőve, büszke arccal
lép ki a kemény kéz alól
mely átformalta rátapadva.
Nem csábítják diadalok.
Úgy növekszik, hogy győztes rajta
Az, aki mindig a nagyobb.

(Farkasfalvy Dénes fordítása)